

ZA LÁSKOU DO PARÍŽA

ROMÁN O MALEBNÝCH PARÍŽSKÝCH ULIČKÁCH,
ÚTULNÝCH KAVIARŇACH, LAHODNOM SYRE
A LŪBOSTNOM TROJUHLNÍKU

VICTORIA BROWNLEE

metafora

ZA LÁSKOU DO PARÍŽA

ROMÁN O MALEBNÝCH PARÍŽSKÝCH ULIČKÁCH,
ÚTULNÝCH KAVIARŇACH, LAHODNOM SYRE
A L'ÚBOSTNOM TROJUHLNÍKU

VICTORIA BROWNLEE

VICTORIA BROWNLEE
ZA LÁSKOU
DO PARÍŽA

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 75. publikáciu

Knihu *Fromage à Trois*, vydanú vydavateľstvom Quercus Editions Ltd,
an Hachette UK company, United Kingdom v roku 2018,
do slovenčiny preložila Martina Antošová.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh a spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Adela Orémusová

Vydanie 1., 2021
Počet strán 344
Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Copyright © Victoria Brownlee, 2018
Originally published in the English language by Quercus Books.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2021
Translation © Martina Antošová, 2021
Cover illustrations © shutterstock.com/Loseva Marina,
Liubov Sergeeva, Julia Lily
Illustrations © stock.adobe.com/Anna, dariaustiugova,
shutterstock.com/alenasav4, Dlinnychulok, Mona Monash

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie
tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-192-9 (ePub)
ISBN 978-80-8090-191-2 (pdf)
ISBN 978-80-8090-190-5 (print)

*Jamiemu a Clementine,
mojej malej parížskej rodine*

Prvá časť

„Čo sa stane s dierou,
keď zmizne syr?“

Bertolt Brecht

1. KAPITOLA

N atiahla som si pančuchy, a ako som poskakovala na jednej nohe, na členku som si všimla neoholené chĺpky. *Dočerta!* zakliala som v duchu a pozrela sa na hodiny, aby som zistila, či mi ešte zostáva čas na rýchle doholenie. Nezostával. Schmatla som kratučké priliehavé červené šaty, ktoré som objavila včera počas obedňajšej pauzy vo výpredaji, a nasúkala sa do nich. Boli trochu pokrčené, ale keď som si ich zapla a vystrela plecيا, vyhladili sa. Skúmavým pohľadom som sa skontrolovala v zrkadle. *Nie je to zlé, Ella.* Boli o číslo menšie, ako zvyčajne nosím – trochu ma obopínali okolo pomerne bujného poprsia –, ale vyzerali dobre a ja som chcela dnes večer vyzeráť dobre. Chystala som sa na rande, ktoré mi malo zmeniť život.

Práve som liezla po štyroch a hľadala pod posteľou čierne lodičky, keď mi začal vibrovať mobil. Tesné šaty mi bránili v pohybe, preto som sa trochu stuhnuto zdvihla a pustila sa do prehadzovania oblečenia a kníh, aby som našla telefón. Mohol volať Paul, pretože potreboval zmeniť naše plány.

„Prosím,“ ohlásila som sa celá zadýchaná.

„Ahoj, Ella, chcela som vedieť, ako sa cítiš.“

„Mami,“ povzdychla som si. „To si ty? Som v pohode. Práve sa pripravujem.“

„Naznačil niečo dnes ráno, kým odišiel do práce?“

Od môjho prvého rande s Paulom sa mama nemôže dočkať, kedy ma požiada o ruku. Vždy o ňom hovorí ako o „dobrej partii“.

„Mami, prosím ťa! Vôbec neviem, či k niečomu dôjde.“ Aj keď som to vyslovila, v skutočnosti som si to nemyslela. Tušila som, že dnešok bude niečím výnimočný.

„Tak mi aspoň povedz, či niečo prezradil, keď ťa pozýval na večeru.“

Paul však nenaznačil vôbec nič. Medzi rečou spomenul, že rezervoval stôl vo Francine, našej najobľúbenejšej reštaurácii, a požiadal ma, aby som sa tam s ním stretla. Predpokladala som, že ma chce prekvapiť.

„Určite niečo chystá...“ uvažovala mama.

A potom sa rozhovorila o tom, že by Paul mohol vhoďiť prsteň do pohára šampanského alebo ho ukryť do dezertu. Keď som ju počúvala a predstavovala si, ako ma žiada o ruku, dostala som trému. Akoby sme s Paulom uplynulých osem rokov smerovali k tejto udalosti. Iste, ako roky ubiehali, prepadli ma občas pochybnosti, či sa k sebe hodíme – ja, ktorá stále niečo hľadám a pre nič sa neviem rozhodnúť, a realista Paul, ktorý rýchlo mieri k dosiahnutiu cieľa stať sa partnerom vo firme spravujúcej investičné fondy –, ale naše životy sa postupne stále viac preplietali a dnes už boli v podstate nerozlučné. Na druhej strane sa už v minulosti vyskytli chvíle, keď som čakala, že ma požiada o ruku, a nikdy k tomu nedošlo:

spoločné víkendy mimo mesta, dovolenky v zámorí, západu slnka na pláži; a zakaždým, keď bolo po všetkom, som civela na svoj prst bez prsteňa. Povedala som si, že by som sa nemala toľko zaoberať tým, čo by sa mohlo dnes večer stať, a mala by som potlačiť predstavy, ktoré ma celý deň prenasledujú. Pred pár dňami, keď Paul zasa trávil večer v posilňovni, som sledila po byte a hľadala charakteristickú škatuľku, ale, bohužiaľ, nebolo po nej ani stopy.

„Mami, naozaj prestaň. Musím sa chystať, aby som to stihla. Zavolám ti, keby sa niečo stalo. Mám ťa rada.“

„Veľa šťastia, zlatko. A daj mi vedieť.“

Keď zavesila, uľavilo sa mi. Jej nervozita sa často preniesla aj na mňa a ja som chcela pri večeri aspoň navonok pôsobiť vyrovnané.

Šla som do kúpeľne naniesť si ďalšiu vrstvu deodorantu a trošku maskary, aby som zvýraznila svoje tmavozelené oči a zároveň pôsobila ako dievča, ktoré by si muž chcel vziať za ženu. Po niekoľkých nepodarených pokusoch spraviť si linky, ktorých výsledkom bol zakaždým skôr vzhľad dievčaťa holdujúceho nočnému životu ako potenciálnej manželky, som to nakoniec zvládla a pokochala sa svojím dielom. Vlasy som si stiahla do nedbalo elegantného drdola, z ktorého trčalo niekoľko neposlušných tmavých kučier. Cudná, ale sexi. Žiaduca kombinácia.

Vyšla som po schodoch do priestrannej obývačky spojenej s kuchyňou, vzala kľúče od Paulovho auta a zovrela ich v dlani. Nemohla som si pomôcť, na chvíľku som sa

zastavila a obdivovala jeho byt – náš byt – a mihotajúcu sa žiaru svetiel mesta za veľkými oknami zaberajúcimi celú jednu stenu. Nasťahovali sme sa sem v januári, po takmer ročnom hľadaní niečoho dokonalého, a ja som konečne začínala mať pocit, že som tu doma. Vybavilo sa mi, ako sme pri prehliadke vošli dovnútra, štychli do seba a bez toho, aby sme si povedali jediné slovo, sme vedeli, že je to ono. Namietala som, že je veľmi drahý, ale Paul ma uistil, že to zvládneme. Koniec koncov, platil on; nedávno ho povýšili, tak mal z čoho utrácať. Vravel, že sa mu v práci podarilo uskutočniť niekoľko vynikajúcich obchodov a že tento byt je jeho a naším darčekom na oslavu tohto úspechu. Odrazu som takmer mala pocit, akoby stál za mnou a šepkal mi do ucha, rovnako ako vtedy, keď sme sem spolu v duchu sťahovali nábytok, ktorý nám plánoval nakúpiť.

V tú noc, keď sme sa nasťahovali, nám ešte pred privením všetkých našich vecí Paul prichystal provizórnu posteľ a celú noc sme sa bavili o tom, aký bol náš prvý byt – maličký, stiesnený, ošarpaný; na hony vzdialený od toho, v ktorom sme boli teraz – a o tom, ako si zariaďime tento. Premýšľať o tom, ako ďaleko sme sa dostali, nám robilo radosť a nový byt nám pripadal ako úvod do novej kapitoly nášho spoločného života. Bolo nám dobre a aj napriek našim až drasticky odlišným predstavám o kariére som Paula aj tento náš nový spoločný život milovala čoraz viac. Predtým ma desilo pomyslenie, že by som sa mala usadiť na jednom mieste s jedným človekom – z predstavy, že sa zo mňa stane manželka

a matka, sa mi robilo fyzicky zle –, ale postupne som v tom, že máme krásny domov, spoľahlivé auto a istotu solídneho pracovného miesta a dobrého príjmu, nachádzala čoraz väčšie potešenie. Keď sme tam vtedy sedeli na provizórnej posteli, prisahala by som, že som dokonca začala tikanie svojich biologických hodín.

Po niekoľkých mesiacoch v novom byte som Paulovi naznačila, že som pripravená povedať mu áno. Nebola som si istá, či to zachytil, ale keď mi o nejaký čas oznámil, že začal znova šetriť, v duchu som zajasala. A odvtedy nervózne čakám, kedy tá otázka padne. Dni plné dobrodružstva na osamelých cestách po svete s batohom na chrbte sa stávali minulosťou. Mám na ne pekné spomienky, ale vydala som sa na novú cestu.

Skontrolovala som čas na displeji mobilu a okamžite sa prebrala zo snenia.

Dokelu, dokelu, dokelu! Nestihnem prísť načas.

Zabuchla som za sebou dvere a počujúc zapadnúť zámku som sa rozrušene rozbehla ku garáži. Vonku pršalo – *dobré znamenie? Alebo to platí len pre svadobný deň?* – a ja som mala pred sebou niekoľkokilometrovú cestu k reštaurácii Francine. Bola som taká nervózna, že som sa musela mimoriadne sústrediť, aby som šoférovala opatrne. Keby som cestou na večeru havarovala v Paulovom aute, nevzbudilo by to najlepší dojem.

Paul už sedel pri našom zvyčajnom stole, vysokú postavu mal natlačenú na lavici v boxe. Neprekážalo mi, že musím sedieť na stoličke chrbtom k ruchu reštaurácie; dnes večer som sa chcela pozeráť len do Paulových očí.

Všetko ostatné bolo vedľajšie, iba šum v pozadí tej veľkej chvíle. Sklonila som sa k nemu, nechala ho pokochať sa pohľadom na moje šaty a pobozkala ho na hladko oholenú tvár. Potom som si sadla a vytriasla si dažďové kvapky z kučier. Usmiala som sa, bola som pripravená.

Prišla čašníčka a ja som zaváhala a opýtala sa Paula, či si objednáme fľašu šampanského. Pokýval hlavou a ukázal na vodku so sódou, ktorú si objednal, kým som prišla. Pôsobil vykoľajene.

Kto však nie je nervózny, keď sa chystá požiadať o ruku?

Mlčky sme si prezerali jedálne lístky. Bola som príliš rozrušená, aby som dokázala zapriať rozhovor, a Paul sa zamyslene sústredil na lístok a zrejme premýšľal, ktorými jedlami by neporušil svoju paleo diétu.

Keď zdvihol hlavu a s úsmevom sa opýtal, ako som sa dnes mala, napätie sa okamžite rozplynulo. *Možno o tom všetkom len priveľa premýšľam.* Snažila som sa pôsobiť prirodzene a začala hovoriť o tom, ako som celé popoludnie musela tráviť kopírovaním knihy o záhradníčení vo viktoriánskom štýle, ale potom som sa zarazila. Táranie o mojej práci nebolo zaujímavé. Zmenila som tému a spýtala sa na jeho deň, ktorý sa tiež veľmi nevydaril. Snažil sa pred víkendom uzavrieť nejaký veľký tajný obchod a na poslednú chvíľu to nevyšlo, pretože manželka muža, s ktorým rokoval, mala nehodu.

„Panebože, je v poriadku?“ zaujímala som sa.

„Neviem. Nenapadlo mi opýtať sa. Naozaj som potreboval, aby to dnes podpísal. Je až na neuverenie, akú mám smolu.“

Zdvorilo som prikývla a usúdila, že starosti v práci Paula zrejme trochu rozhodili. Obyčajne nebýval takýto bezohľadný.

Nič, čo by nedokázalo vylepšiť prekvapenie so žiadosťou o ruku, pomyslela som si. Nemienila som si dať skaziť dobrú náladu.

Večer ubiehal, a ako sme sa prehrýzali cez jednotlivé chody, atmosféra medzi nami sa pekne uvoľňovala. Paul pre nás dokonca objednal fľašu drahého pinot noir Yarra Valley. No napriek zlepšujúcej sa nálade ma stále neopúšťala nervozita a víno som popíjala s väčšou chuťou než obvykle. Kým sme dojedli hlavný chod, bola som už trochu pripitá, pohadzovala som hlavou a smiala sa nahlas v snahe, aby sa Paul uvoľnil a trochu sa poponáhľal. Mal to byť jeden z najšťastnejších okamihov nášho života a ja som nechcela, aby sa cítil nesvoj.

Navonok som sa správala veselo, ale vnútri som vyčkávala na dezert a dúfala, že navrchu nášho obľúbeného jablkového koláča nájdem trblietavý diamant.

Paul mi venoval pohľad, akoby sa chystal predniesť čosi dôležité, ale nevhodne načasovaný príchod čašníčky ten okamih prekazil. Opýtala sa, či nám má priniesť ako obyčajne *tarte tatin*, alebo si dáme ako dezert niečo iné. S nádejou som sa pozrela na Paula a čakala som, čo objedná. Možno tým prezradí, kam ten prsteň schoval? Napadlo mi, že asi prišiel skôr práve preto, aby to dohodol so šéfkuchárom. Nepatrne sa usmial, odmlčal sa a po niekoľkých sekundách plných napätia požiadal o šestnásťročnú whisky Lagavulin s kockou ľadu.

Zamračila som sa. Čašníčka prikývla, vyprázdnila zvyšok fľaše s vínom do môjho pohára a odišla.

Paul sa na mňa ponad stôl uprene zadíval a potichu vyslovil moje meno. Cítila som, ako mi znepokojene tlčie srdce v príliš tesných šatách, ktoré sa počas večere akoby ešte viac zrazili.

Teraz to príde, pomyslela som si. Môj Paul by sa, pochopiteľne, neuchýlil k nejakému klišé s ukrývaním prsteňa.

„Musíme sa o niečom porozprávať,“ začal.

Ach, bože, už je to tu. Snaž sa tváriť prirodzene.

„Áno,“ zašepkala som, netrpezlivo civela na jeho ústa a priala si, aby sa poponáhľal. Sledovala som, ako sa zhlboka nadýchol a pozrel sa von z okna.

„Ella, rozhodol som sa, že odchádzam...“

2. KAPITOLA

Nahla som sa k nemu ponad stôl, pretože som si nebola istá, či som mu dobre rozumela. Môj dlhý náhrdelník sa ponoril do pohára s vodou a nahlas zacinkal, čo upútalo pozornosť všetkých naokolo. Prekvapene som naňho hľadela.

Čo sa, došľaka, deje? Toto nebolo v pláne!

„Odchádzaš?! Odchádzaš odo mňa?“

„Odchádzam z Melbourne,“ povedal potichu. „A vlastne...“

„Odchádzaš z Melbourne? Kam pôjdeš?“ Nechcela som počuť koniec tej vety.

„Chcem nájsť samého seba...“ pokračoval s pokojným výrazom na tvári, akoby sa tým, že mi to povedal, zbavil nejakého bremena.

„Paul, o čom to, dočerta, hovoríš?“

„Ella, je to komplikované. Pochop, zarábam veľmi veľa peňazí a v práci sa mi naozaj darí. Začínam mať pocit, akoby som sa strácal vo vlastnom úspechu.“

„Veď svoju prácu miluješ. Ten pocit úspechu miluješ.“

„No stačí to?“ namietol. „Musím od toho všetkého odísť, aby som prišiel na to, kadiaľ mám kráčať ďalej. Všetci partneri na vysokých pozíciách to takto robia. Ak

sa chcem dostať ešte ďalej, Ella, musím to urobiť rovnako. Rast na kariérom rebríčku mi už nestačí. Potrebujem výzvu aj po duchovnej stránke.“

Čakala som, kedy sa budem môcť začať smiať. Určite sa mi chystá povedať, že je to celé len vtip. Lenže jeho kamenný výraz svedčil o úplnom opaku. Myslel to vážne. Pokúsila som sa pochopiť, čo jeho rozhodnutie znamená pre nás dvoch. Vedela som, že Paul ľahko prepadáva módnym trendom týkajúcim sa zdravia a výživy, naposledy to bola jeho posadnutosť CrossFitom a paleo diétou, ale zvyčajne nás tieto jeho „koníčky“ neovplyvňovali. Skôr bol pre mňa vďaka nim ešte atraktívnejší.

„A kam teda pôjdeš?“ Hoci som mala obavy, rozhodla som sa, že sa pokúsim správať chápavo.

„Na trojtýždenný pobyt na odľahlú pláž niekde v Thajsku. Organizátori mi do príchodu ani neprezradia presnú adresu, iba ma vyzdvihnú na letisku a odvezú na miesto. Zohnať miesto v tomto kurze je veľmi ťažké. Musím mať najmenej dve odporúčania od predchádzajúcich účastníkov.“

„Takže je to niečo ako odvykací pobyt pre hviezdy?“

„Nie, je to pobyt spojený s meditáciou zameraný na zdravý životný štýl. Podľa všetkého je neuveriteľne inšpiratívny. Pravdepodobne sa vrátim ako úplne nový človek,“ vysvetľoval mi.

Snažila som sa nezagúľať očami. Nevedela som si predstaviť, že by Paul – muž, ktorého som poznala už takmer desať rokov – mal zmeniť to, kým je, ani že by to vôbec chcel meniť.

„Dobre...“ odvetila som pomaly, aby som získala trochu času na premýšľanie. „A kedy by si mal odísť?“

„Letí mi to dnes v noci, takže hneď po večeri. Už som zbalený a pripravený vyraziť.“

Čože? Prečo mi to nespomenul skôr?

„A ako si sa o tomto pobyte dozvedel?“ snažila som sa hovoriť pokojne napriek faktu, že sa mi od úzkosti zvieral žalúdok a bolo mi na vracanie.

„Je to vlastne celkom zaujímavý príbeh. Poznáš moju trénerku CrossFitu? Tú, ktorá sa venuje cvičeniu všímavosti? Tak tá bola na tom pobyte vlani a povedala mi, že jej úplne zmenil život.“

Nemohla som uveriť vlastným ušiam.

„Keď som jej prezradil, že ma práve povýšili,“ pokračoval, „a že vlastne ani nemám nejakú radosť z toho, aké obrovské zvýšenie platu mi ponúkli, odporučila mi, aby som tam šiel. Je skvelé, ako sme naladení na rovnakú vlnovú dĺžku.“

Naladení na rovnakú vlnovú dĺžku, pomyslela som si posmešne. Aká prekliata vlnová dĺžka? A prečo si, dokelu, nechá dávať rady do života od nejakej meditujúcej crossfitovej ženskej?

„Prečo teraz?“ opýtala som sa namiesto toho nahlas. „Prečo si sa na tú cestu duchovného sebazpoznania nevydal už skôr?“

„Predtým som nemal dostatočnú podporu,“ odvetil s vážnym výrazom na tvári. „Teraz však šéf súhlasil, že mi dá voľno, a Jessyka ma učí, ako mám hovoriť s ľuďmi v neutrálnom priestore vnímania a čo mám očakávať, keď to urobím.“

Odmlčal sa a ja som zlostne uvažovala nad tým, ako môj priateľ môže prijímať rady do života od niekoho, kto si svoje meno píše s ypsilonom a ká. Keď som prvýkrát videla Jessykino meno v Paulovom mobile, myslela som si, že si ho zle zapísal. No toto bol iba začiatok. „Tiež mi pomohla prísť na to, ako mám pristupovať k ľuďom, ktorí by ma v mojich rozhodnutiach nemuseli podporovať,“ dodal a odmlčal sa.

„Ako ja?“ nechápala som.

„Ella, prosím. Toto nie je o tebe. Je to niečo, čo musím urobiť sám pre seba. Veľká životná cesta...“

Cítila som, ako mi srdce v hrudi bije stále zúrivejšie. To duchovné cvičenie malo všetky znaky typických Paulových výstrelkov: správal sa, akoby mohol cestu k osvieteniu dosiahnuť počas jediného jednoduchého trojtýždňového kurzu. Pokojne a s dokonalým sebaovládaním som k nemu natiahla ruku.

„Len sa to snažím pochopiť, Paul.“ Odkiaľšala som si a snažila sa ovládnuť hnev. „Musím vedieť, či sa ten nový človek, ktorý sa má vrátiť, chce so mnou deliť o svoju budúcnosť.“

„Ella! Nebuď taká! Netuším, čo sa stane po mojom návrate. Na každého pôsobí duchovné poznanie inak. Neviem predpovedať, ako sa budem cítiť. Ani ti nemôžem nič sľúbiť. Najlepšie bude asi počkať a uvidíme, čo sa stane, keď sa vrátim... Znie to rozumne?“

Bola som zmätená. Opúšťa ma alebo nie? Čakať tu, kým sa vráti bohvie odkiaľ, rozhodne nebolo to, v čo som dnes dúfala.

„A je to to, čo si naozaj praješ?“ chcela som vedieť. „Aby som na teba počkala? Si schopný mi pred odchodom aspoň povedať, či náš vzťah berieš záväzne?“

„Čo je to vlastne vzťah? Čo je to záväzne?“ prehodil skôr pre seba. „V poslednom čase som o tom veľa premýšľal...“

Šokovaná som sa naňho pozrela a nebola si istá, či sa mám snažiť na to zareagovať.

„A záleží vôbec na tom, či a kedy sa jeden druhému zaviazeme?“ pokračoval. „Teraz sme tu spolu na skvelej večeri pred mojím odchodom. Nestačí to?“

Prečo hovorí tak neznesiteľne vyhybavo?

„A napadlo ti, že by si sa ma na niečo z toho najskôr opýtal?“ bola som zvedavá.

„Ella, je ti jasné, že *my dvaja* nemôžeme byť šťastní, ak nebudem šťastný *ja*?“ spýtal sa.

„Myslíš to vážne, Paul?“

„Stoppercentne. O niečom takom dôležitom by som nežartoval.“

„Lenže ja som urobila pre teba úplne všetko. Usadila som sa v Melbourne a našla si stálu prácu s pevným pracovným časom. Prestala som cestovať. Bože, dokonca som si založila sporiaci účet. Myslela som si, že toto je to, čo odo mňa chceš. A teraz ma opúšťaš kvôli nejakému hipisáckemu kultu.“

„Tak to nenazývaj. A nikdy som od teba nežiadal, aby si sa kvôli mne menila; vlastne práve naopak. Tá Ella, s ktorou som sa pred rokmi zoznámil, to dievča v Paríži, bola partnerka, ktorá by ma teraz na mojej ceste